

[FIGURARZ *sb m*

N pl figurarze.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

1. Człowiek stosujący figurę stylistyczną przy wyjaśnianiu tekstu, dopatrujący się sensu przenośnego w tekście; *tu peior.*: Wszakże w tym się zgodzą [kacerze] wszyscy/ że tu [w Emaus] Pan nie rozdawał Sakramentu pod jedną osobą. Iakoż tedy wicherzą: kiedy pozwalają że tu Pan rozdawał Sakrament dwoy/ tedy się figurarze do figur uciekają/ powiedając iż tu [Luc 24/30] jest Sinechdoche figura tak rzeczone: gdy jedną rzecz powiemy / a drugiey zamilczemy. Iako (prawi) gdy Faryzeusz prosił Pana na chleb/ bez pochyby było tam y picie przy iedzy: także y tu choć łamego chleba wzmianka jest/ wszakże było też tam wino/ a za tym dwoją osobą. *GrodzJednOs* 110.

2. Epitet stosowany przez katolików w stosunku do tych odłamów protestanckich, które dopatrywały się w Eucharystii jedynie znaku, figury, symbolu; *tu peior.*: Tu słyszysz iako ci figurarze a figlarze ścigający sakramenty święte iedno w proste znaki/ iedno w figury/ iedno w cienie a w fantazye obracają. *WujPosN* 1584 29 (*Linde*).

AKtt